

Проповед 325

В очакване на Исус

Прочит: 2. Петрово 3, 8 – 15а

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Върху какво се концентрирате и кои са нещата, в които инвестирате времето си? В общия случай ние, хората, пилеем времето си. Понякога имаме такива дни, седмици и месеци, а понякога и години, в които, като се обърнем назад, лесно можем да видим, че сме пропилили времето си. Ние, хората, пилеем времето си на тази земя и дните ни са изпълнени с очаквания, които никога не се изпълняват. Кои са нещата, които наистина си струва да чакаме? Кои са нещата, които имат смисъл и на които си струва да заложим?. Хиляди хора в тези дни се втурнаха към пунктовете на Българския спортен тотализатор, за да пуснат фиш, с който да спечелят голямата печалба. Това за много хора е копнежът и единствената ценност – да имаш достатъчно средства, за да преживееш. Копнежът на всички тези хора е свързан с материалното. Те искат да осигурят съществуването си на тази земя, но копнежът и очакванията им се простират до този земен живот, който както всички ние знаем, рано или късно свършва. Този копнеж не може да завърши добре, очакване като това, основано само на земното, на материалното, представа, която се основава само на земното съществуване, ще има своя край, когато земният живот завърши. Но дори и ние, християните, не можем да преценим нещата правилно. *Едно момче, което посещавало часа по вероучение, преди началото на всеки час стояло до прозореца и при хубаво време казвало: Днес може и да се случи! При лошо време казвало: Днес със сигурност няма да се случи! Учителят не можел да разбере какво става и един ден се решил и отишъл да попита момчето какво има предвид с тези думи. Момчето му казало: Ами, много ясно – вие ни казахте, че един хубав ден Исус ще се върне за нас.* В Библията не е записано при какво време ще дойде Исус, но там много ясно е казано, че Той ще се върне и затова нашите погледи трябва да бъдат насочени към Неговото идване. Нашият копнеж като хора трябва да бъде насочен към идването на Исус Христос. Това идване на Исус трябва да е централно за живота ни. Животът ни на тази земя трябва да бъде живян в очакване на Христа. Тъкмо затова времето преди Рождество е важно. Времето преди Рождество е време на очакване. През тези четири седмици ние съзнателно подготвяме себе си, за да открием истинското значение на Рождество Христово. В това време можем да се замислим дали имаме нужда от Спасител и ако имаме, какво влияние оказва тази нужда върху живота, върху ежедневния ни живот. На Рождество ние отбелязваме точно очакването на Исус Христос. Отбелязваме го в два аспекта. От една страна си спомняме за изпълненото очакване на старозаветните хора, които с копнеж очакваха раждането на Спасителя, още от самото създаване на земята. Това очакване се изпълни в бедния обор във Витлеем, с раждането на бебето Исус. От друга страна, Рождество ни напомня за второто идване на Исус Христос, напомня ни, че Този, Който е дошъл веднъж, за да живее на тази земя и да умре за греховете на хората, ще дойде пак: **“И като се взираха към небето, когато се възнасяше, ето, двама мъже в бели дрехи застанаха до тях и казаха: Галилеяни, защо стоите и гледате към небето? Този Исус, Който се възнесе от вас на небето, ще дойде така, както Го видяхте да отива на небето.”** (Деяния 1, 10 и 11). Рождество ни напомня, че Исус Христос ще дойде, за да прибере своите, за да ги вземе със Себе Си, за да ги прибере в местата на небето, които Сам Той е приготвил. Днешният текст ни говори именно за това – за това колко важно е да не забравяме, че Исус е дошъл веднъж, но че Той ще дойде отново. Не по същия начин, разбира се, не като малко дете, а като владетел и цар, за да победи сатана и да прогони тъмнината и мрака от тази земя. Ние трябва просто да отворим очите си и да се приготвим. Бог иска от нас да сме готови – Той идва отново за нас. Въпросът е дали сме готови и дали животът ни отговаря на това очакване.

2. Търпението на Господ. Една от основните причини да не живеем живот на очакване е скептицизмът по отношение на повторното идване на Исус Христос. Годишите на дълго очакване карат хората да се чувстват сигурни и да забравят, че този свят върви към края си, противно на това, което хората правят и вярват. Този свят върва, че се развива и върви напред и нагоре. Действителността е съвсем различна – нашият свят върви към края си, който обаче е свързан и с идването на Господа. Апостол Петър се опитва да обърне нещата. Хората около него му казват, че Исус Христос не идва, защото не е реален, Петър казва: Не е така. Исус Христос не идва заради вас. Вие сте причината. Петър се заема да защити учението за завръщането на Исус на фона на отровния скептицизъм, който заразява църквите. Тук, в този пасаж, апостолът се връща към въпроса, който хората са му поставили още в 4 стих: **“Къде е обещаното Му пришествие?”** Апостолът предлага на вниманието на читателите, първо обещанията от Стария завет, а после и от Новия Завет. Всеки един от употребените текстове първо е цитиран, а после – разяснен.

2.1. В Стария завет: Ние, хората, имаме амнезия по отношение на истинските цели на живота ни – забравяме ги и си поставяме други, които далеч не са толкова важни и съществени. Точно такава е и отношението ни към завръщането на Господа. Апостол Петър ни напомня, че темата за това завръщане е тема още на Стария завет. За тази цел той цитира псалм 90, 4: **“Защото хиляда години са пред Тебе като вчерашния ден, който е преминал, и като нощна стража.”** В тон с общоприетото юдейско поучение върху пасажа, той добавя и идеята, че един ден е като хиляда години, което означава, че Бог вижда времето не каквото ние го виждаме, а много по мащабно и прозорливо. Той може да види целия кръгзор на историята само в миг и в същото време да разтегли един ден с търпелива грижа. Християните трябва да запомнят това. Защо? Ами по простата причина, че Бог често е обвиняван в забавяне или дори в “незаинтересованост”. Затова и Петър подчертава в стих 10, че “Господният ден ще дойде”. Отговорът за Божието забавяне се крие в правилното разбиране на цитирания текст от Псалм 90. В Псалм 90, 3 се казва: **“Превръщаш човека в пръст и казваш: Върнете се, човешки синове.”** Този текст ни връща назад към Битие 3, 3 (сътворяването и грехопадението на човека). Там Бог забрани на мъжа и жената да ядат от плода, като каза: **“когато ядеш от него, непременно ще умреш”**. И въпреки че мъжът и жената наистина отхапват от него, те не умират веднага, защото Господ милостиво удължава възможността за спасение. Това е разковничето: вместо да умрем в деня на нашето непокорство, Бог дава шанс на човека да живее и то не няколко дена а **“Дните на живота ни са естествено седемдесет години или даже, където има сила, осемдесет години; но и най-добрите от тях са труд и скръб, защото бързо преминават и ние отлитаме.”** Бог избира да чака и това е нещо, което е ясно подчертано. В Стария Завет. Бог е **“дълготърпелив и многомилостив”**. Петър изтъква, че Бог измерва времето по Своята времева скала, а не по нашата: **“Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, но заради вас търпи дълго време, понеже не иска да погинат някои, а всички да дойдат до покаяние”**. Бог се забавя, не защото забравя, а защото не иска хора да погинат. Това е съществена разлика. За Бога всяко едно човешко същество е важно и това е ясно заради Исус Христос – ако не бяхме важни за Бога, Той нямаше да изпрати Сина Си за нас. И все пак: Толкова търпелив ли е тогава Господ, че всички да се спасят? Някои приемат стиха в такъв смисъл, заедно с няколко други стихове, просто защото това им позволява да живеят живота си по своите стандарти, правейки каквото си искат, без да се съобразяват с Божиите изисквания. Тук обаче не се казва това. Казва се, че Бог иска да даде шанс на всеки човек. Бог е милостив и търпелив, но и справедлив. В тази светлина християните трябва да оползотворяват разумно времето, докато Бог търпи, защото това време няма да продължи безкрайно. Ние като вярващи трябва да сме в изправни отношения с Бога и да сме готови. Това не означава да си спомняме за деня, в който сме разбрали за Христос и сме повярвали, а да бдим непрестанно да не би животът ни да не отговаря на Божият стандарт и вярата ни да се окаже не истинска, а просто едно интелектуално разбиране за Божието съществуване. Ние трябва да признаем, че сме в неведение относно точното време на Христовото идване, да запазим самообладание и да живеем в готовност като мотивирани християни, отправили поглед извън своите егоистични стремления. Забавянето на второ идване на Христос не е провал на Божия план, а по-скоро условието за неговия успех. Бог се забавя заради нас, но този ден, ще дойде. Доказателство е раждането на спасителя – описано в целия Стар завет, когато се случи, хората го пропуснаха.

2.2. Обещаното завръщане на Господа, разкрито в Новия Завет. Ако проследим цялото послание на апостол Петър, ние лесно можем да открием, че апостолът е много загрижен за нападките и недоверието спрямо Божието слово и иска да покаже неговата достоверност и единодушие по всички въпроси. Точно заради това, след като е показал мнението на Стария завет, тук той говори и за думите на Новия завет: **“А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучене, а стихииите нажежени ще се разпадат и земята и каквото се е вършило по нея, ще изчезнат.”** Това са думи, които вероятно апостолът е чул от устата на Исус, както и предупреждението например: **“Затова бъдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ. Но това да знаете, че ако стопанинът на дома би знаел в кой час ще дойде крадецът, би бдял и не би оставил да му подкопаят къщата. Затова бъдете и вие готови; защото в час, в който не мислите, Човешкият Син иде.”** (Матей 24, 42-44). Промяната при идването на Исус ще е толкова радикална, колкото я описва апостолът – когато Исус дойде, този свят ще премине. Толкова радикална ще е промяната. Исус дава едно обещание, което на пръв поглед не е на мястото си тук, защото като че ли е точният противовес на насоката в аргументацията на Петър до момента. Бог ще бъде търпелив, но ще дойде – както търпението, така и идването, са обещани. Ще настъпи ден, когато Той ще каже: “няма да има вече бавене” и ще дойде. Това противоречи е само привидно – думите на Петър тук отразяват различни картини. От една страна ние трябва да сме готови за идването на Спасителя, но от друга страна не трябва да се отчайваме, ако се забави. Ние, християните, трябва да живеем между тези две крайности – от една страна да знаем и да помним че Бог може дойде и след хиляди години и ние трябва да се борим, за да променим този свят, така че той да стане угоден на Бога. От друга страна, Исус може да дойде и всеки момент, затова ние не трябва да се привързваме особено към нещата от този свят. Всъщност за нас, християните, не е важно кога ще дойде Исус, а когато дойде, да сме готови. Това е акцентът, който поставя цялата Библия. Ние трябва да сме готови за Божието идване, да живеем живот в очакване.

3. И все пак, как очакваме Исус? Как трябва да очакваме Исус – това е въпрос, който вълнува християните, откакто Исус Христос си тръгна от тази земя. Как трябва да Го очакваме и как Го очакваме в действителност. Има два начина, по които християните очакват Исус. Една част живеят един отчаян живот, в който не престават да повтарят ден след ден, месец след месец, година след година това колко лош е този свят, колко трудно е да живеем в него и как този свят не е наш дом. И споменавайки това, не искат с нищо да променят реалностите в този свят, стоят пасивно и не искат да си помръднат и пръста. Всичко това е вярно, наистина този свят не е домът ни и ние не можем да се чувстваме добре в този свят на греха, но Бог не ни е поставил в този свят, за да живеем така, да сме пасивни и да се оплакваме. Това е и погрешното държание и според апостол Петър, а и според Исус. Падението на този свят не е повод да се отчайваме и да живеем в постоянна депресия. То е белег на нещо, което има да се случи. Подобно е на раждането: родилните мъки не са нещо хубаво само по себе си, чувал съм че са болезнени, но те са предвестник на нещо много хубаво, на идващото дете. Исус казва в Лука 21, 28: **“А когато започне да става това, изправете се и повдигнете главите си, защото изкуплението ви приближава.”** Ние трябва да се изправим и да погледнем с надежда нагоре, защото предстои да се случи нещо много хубаво: Исус ще дойде. Апостол Петър ни препоръчва същото: Нашето очакване да бъде активно: **“И така, понеже всичко това ще се разпадне, какви трябва да сте вие в свят живот и в благочестие, като очаквате и копнеете за идването на Божия ден, когато небето възпламенено ще се разпадне и стихииите нажежени ще се стопят! А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда. Затова, възлюбени, като очаквате тези неща, старайте се да бъдете чисти и непорочни пред Него, с мир в сърцата си. И смятайте дълготърпението на нашия Господ като средство за спасение...”** Това са думите, които апостолът отправя към преследваните християни в Мала Азия, във време в което животът става все по-тежък за всеки един от тях. Как трябва да очакваме? Първото, което казва апостолът е, че трябва “да сме”. Не да се стремим към нещо, а вече “да сме”. Не става въпрос за нещо бъдещо, нереално, невероятно, а за фактическо състояние – ние трябва да сме в свят живот и благочестие. Животът ни трябва да бъде съобразен с Божиите стандарти, да е по Божията воля. Това трябва да е видно за нас самите и за хората около нас. Разбира се, че това не може да се осъществи от веднъж, но процесът трябва да е започнал. Ние трябва “да сме” – да сме готови, да

живеем по Божиите стандарти, да живеем и копнеем за Божията воля и повторното Му идване на тази земя за нас.

4. Какви трябва да бъдем? Апостолът изброява няколко неща, които са важни за този, който очаква идващия Спасител – неща, към които всеки един от нас трябва да се стреми.

4.1. Трябва да сме непорочни. Вероятно тук апостолът прави връзката със старозаветните жертви. В храма се носеше най-доброто. Животните не бяха свършени, но бяха най-доброто, което човек можеше да даде. Ние не можем да станем свършени, ще имаме винаги неща, които не са наред, но трябва да даваме най-доброто от себе си.

4.2. Трябва да имаме мир с Бога. Живот, в който имаме мир с Бога, е прекрасен. Апостолът започва своето послание с призив за този мир. Да имаш мир с Бога е достатъчното и необходимо условие да можеш да очакваш идването на Спасителя. Когато възлагаме упованието си на Него, всичко е наред, защото знаем, че нищо, което ще бъде изложено на показ в онзи ден, няма да ни навреди. Ние сме примирени, на нас ни е простено. Ако имаме мир с Бога, когато очакването ни приключи, ще получим своя достъп до Бога. Разбира се, не бива да забравяме, че има и обратна страна, защото онзи ден ще донесе съд и погибел на хората, които нямат мир с Бога. Ако единствената надежда за бъдещето е мира с Бога, хората трябва да побързат да го сключат.

4.3. Да използваме времето си. Третото важно нещо е да използваме времето си. Бог не иска да погине нито един, затова трябва да използваме времето си докато Господ дойде, да го използваме, за да помагаме на хората около нас да намерят спасението и надеждата. *Имало едно време един цар, управлявал своето царство с голяма мъдрост. Поданиците били щастливи и доволни и имали винаги достатъчно да преживяват, защото никога война не била унищожавала техните градове и села. Кралят успявал да запази мира с всички съседи. Поданиците му мислели с тревожност за деня, в който този владетел щял да умре – тогава, си милели те, нещата сигурно ще се променят към по лошо. Един ден, един непознат дошъл в тази страна и искал да продаде на този, който иска, едно странно съкровище: бутилка с вода на живот. Който пие от тази вода, казвал той, ще живее вечно. Това бил златен шанс – поданиците завели този човек при царя и настоявали царя да пие, за да живее вечно и благоденствието на царството също да продължава вечно. Всички вече си представяли колко хубаво ще бъде. Царят обаче не искал да избързва и събрал своите съветници; всички били единодушни – царят трябвало да пие. Но царят не бил толкова сигурен. Отишъл в градината на замъка и казал на птиците за водата на живота. Какво ще ме посъветвате? – попитал той. Но и птиците си мислили за щастливия си живот и му извикали: “Пий, пий, пий!” Царят не можел да се реши все още. Той пратил глашатая до всички краища на царството: “Всеки човек в царството, който иска да ми даде съвет по този въпрос, да дойде в палата.” Дълго време никой неидвал. Накрая при царя дошъл един стар отшелник. Царят му заповядал да влезе. „Любопитен съм какво имаш да кажеш, казал той, досега съм чувал от всички хора все едно и също: „Пий!“ – Добре, казал старецът, искам да Ви задам един въпрос: За кого е предназначена тази вода на живота? Само за вас ли е или за децата ви, приятелите ви, за всички хора, които са скъпи за вас, за тези, които ви са верни? Ако е така – то тогава пийте! Но ако е само за вас, тогава помислете какво ще се случи, когато жена ви, децата ви, всичките ви приятели, внуците ви и всички около вас ви напускат един по един. Какъв е този живот, който ще спечелите? Ако този живот е постоянно болка и раздяла, то смъртта е облекчение.“ Тогава царят казал, без да се замисля повече: “Аз няма да пия от водата на живота” Интересна история. Тя е интересна в няколко аспекта, в които си струва да се замислим. Ние живеем живот на очакване, ние очакваме Исус Христос, но ако познаваме Исус и очакваме Исус, ако имаме водата на живота, би ли било добре да не я споделим с никого, защото водата на живота, която Бог ни дава, за разлика от тази в историята, би била достатъчна за всеки един. Ние трябва през това време на очакване да се стремим да споделяме вярата си колкото се може повече и с повече хора, това е най-ценното, което имаме. Второто, което ясно изпъква е, че идването на Исус или смъртта е избавление, а не повод за притеснения. Бог ще дойде за нас, дал ни е водата на живота, вестта за спасението, дайте я на хората до вас, тя няма да се изчерпи.*

5. Заключение. Живеете ли живот на очакване? Какво очаквате? Във времето преди Рождество, ние си спомняме за делото на Исус Христос, за това че дойде за нас на този свят, за да ни спаси. Този празник ни напомня обаче да бъдем готови, да очакваме и повторното идване, защото Исус идва скоро. Бъдете готови, очаквайте идването на Исус и не забравяйте да споделяте и вярата си. Амин.